

párrast árra korjasid. — Ennáh, útle weel teineford, et esel rummal loom!

Keif te sureks.

Saks: (útleb omma poisile) Zuhhan, sa tead, et ma naest tahhan wotta, ja se woib olla, et pruut omma emmaga mind waatma tulleswad, ja mind koddó ei olle, kúl nad siis so káest kússiwad, kas mul rahha ja warra on, — siis te keif suremaks kui asíi on, sa tead, naesterahwad armastawad sedda, — kúl ma sind ka siis meles pean.

Zuhhan lubbas fanna kuulda.

Mattokesse aea párrast tullid ka tdeste ta pruut ja ámma eit senna. — Kui úhte ja teist ollid kónnelenud, tóusis járgminne kónne:

Ámma eit: Zuhhan, útle, n'a meite wahel, kas so herral on ka rahha ja warra?

Zuhhan: Ah proua! Hirmus paljo rahha, mitto suurt kotti táit ja teises liinás ni suurt maea, nago kunninga maea!

Ámma eit: On temmal ka kallid asjo,

kuld sórmusfid, hóbbe riisto ja muud sedda-sarnast?

Zuhhan: Ah proua! terwed toa-táied.

Pruut: Zuhhan, et útle ommeti, mis táp se so herral pahhemal pool ninna peal on, kas se on solatúgas woi monni mu márk?

Zuhhan: Si preili! Se on úks solatúgas — agga se polle weel úhti — peaks t'e nággema — keif ta ihho on neid táis nago pihho.

Wihhane paggar.

Paggar juhtub lihhonikko wásto tullesma, terretab tedda lahkesté ja kússib: „Kust sinna, wanna sóbber, nüüd tulled?“ — „Just sinno jurest! ostsin seal terwe leirwa“, — útles lihhonik. „Úhhe leirwa? — Kus ta sul siis on?“ — „Besti taskus!“ naeris lihhonik wásto ja láks omma teed.

Paggarile jái palk kaela, — mótleb, kuidas sedda koormat lihhonikkule taggasi soaks anda. —

Ta teggi asja, jálle lihhonikkuga kótko sada, — láhhab naerdes temma wásto, útleb: